

Ольга КРАВЧЕНКО,
співробітниця Інституту
зовнішньополітичних досліджень

ПОЛІТИКА США ЩОДО УКРАЇНИ ЗА АДМІНІСТРАЦІЇ ДОНАЛЬДА ТРАМПА: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Анотація. У статті проаналізовано політику адміністрації Дональда Трампа щодо України. Традиційно прихід нового Президента впливає на позицію офіційного Вашингтона щодо українському напрямку, а завершення каденції є приводом для підбивання підсумків. Президентство Дональда Трампа не вплинуло на зовнішню політику США щодо України, яка розвивалася за інерцією попередніх років.

Традиційно до пріоритетів зовнішньої політики США щодо України належать напрями, які окреслено в Хартії про стратегічне партнерство між двома державами від 2008 року. Авторка зосереджує увагу на співпраці у сферах безпеки, оборони й енергетики. Зауважено, що США зважають не лише на збройний конфлікт на Донбасі, а й на незаконну спробу Росії анексувати Кримський півострів. Активна участь США в переговорному процесі щодо врегулювання конфлікту на Сході України та деокупації Криму могла б суттєво вплинути на хід подій, проте чи стане ця перспектива реальною, спрогнозувати важко.

Ключові слова: зовнішня політика США, Україна – США, адміністрація Трампа, стратегічне партнерство, імпічмент.

У другій половині 2019 року двосторонні відносини між Сполученими Штатами Америки й Україною зазнали найбільшого у своїй історії випробування. Розмова глав держав улітку 2019-го призвела до того, що Дональд Трамп став четвертим Президентом США, проти якого було порушено процедуру імпічменту. Україна стала центральною фігуранткою політичної та конституційної кризи в Сполучених Штатах. Попри те, що процес імпічменту не став причиною регресу у двосторонніх відносинах, це акцентувало проблемні питання співпраці між Україною та США.

Позиція Дональда Трампа щодо України ніколи не була надто прихильною. Передусім це зумовлено особистою образою на Київ, адже під час президентської гонки тут підтримували його конкурентку Гіллари Клінтон. Також Трамп добре пам'ятає про оприлюднення «чорної бухгалтерії» Партії регіонів у 2016 році. Фігурування в документах керівника його виборчого штабу – політтехнолога Пола Манафорта призвело до відставки того через звинувачення в отриманні нелегальних виплат із України й тісних зв'язках із Росією. Тож на початок каденції 45-го Президента США ситуація у двосторонніх відносинах була напруженою.

Не меншим викликом стали наміри Дональда Трампа нормалізувати відносини з Москвою. Утім відкрите зближення з Кремлем було небезпечним, оскільки Президент США й без того був об'єктом критики через свою прихильність до Росії. Тож принаймні публічно, під тиском Конгресу й Державного департаменту, йому довелося посісти поміркованішу позицію та активніше виступати на підтримку України.

Уже під час першого року адміністрація Дональда Трампа ініціювала низку важливих подій у двосторонніх відносинах. На відміну від обережної політики Барака Обами, Білий дім на чолі з Президентом-республіканцем посилив позицію зі стримування й протидії російській агресії в Україні. Проривом у цьому контексті стало призначення спеціального представника Державного департаменту США з питань України Курта Волкера влітку 2017 року та рішення про надання Україні летальної зброї, яке за попередньої адміністрації було заблоковано.

Водночас, як і протягом попередніх років, Білий дім уникав прямої конфронтації з Москвою. Саме тому було обрано політику санкцій як основний механізм протидії російській агресії в Україні. Слід віддати належне плідним зусиллям Конгресу, який рік у рік ухвалював законопроекти, що запроваджували санкційний тиск на Москву. Важливою подією в цьому контексті стала публікація «Кремлівського звіту» – доповіді Міністерства фінансів США, до якої ввійшли потенційні об'єкти можливих санкцій проти росіян, які мають тісні контакти з очільником Кремля Володимиром Путіним. Невдовзі частина людей, чиї імена було опубліковано у звіті, потрапили під санкційні обмеження Сполучених Штатів.

Двосторонні відносини Україна – США, як і в попередні роки, було сформовано в межах Хартії про стратегічне партнерство, яку підписали в грудні 2008 року Міністр закордонних справ України Володимир Огризко й Державний секретар США Кондоліза Райс. Цей документ, хоч і вже дещо застарілий, визначає пріоритетні напрями взаємодії між Україною та Сполученими Штатами: 1) співпраця в царині безпеки й оборони; 2) економічна, торговельна й енергетична співпраця; 3) зміцнення демократії; 4) активізування контактів між людьми та культурних обмінів [1].

Співпраця у сфері безпеки й оборони. Загалом адміністрація Дональда Трампа підхопила започатковану за Президента Барака Обама політику невизнання російської окупації Криму та засудження військової агресії на Донбасі. Попри те, що під час своєї президентської кампанії Трамп виступав за перезапуск політичного діалогу з Москвою, поле для маневру в нього виявилось завузким через публічні підозри адміністрації 45-го Президента в змові з Росією. Будь-які поступки в бік Москви та тиск на Київ були вибухонебезпечними.

Тож Вашингтон уже невдовзі перейшов до активніших дій із питання надання допомоги Україні в боротьбі проти російської агресії, зокрема через стратегічний погляд на Україну як на важливий геополітичний об'єкт у європейській системі безпеки, яку було сформовано ще в 90-х роках минулого століття. Україна має серйозну двопартійну підтримку в Конгресі США, що підштовхнуло адміністрацію Дональда Трампа до рішучіших дій.

Призначення спеціального представника з питань України Курта Волкера у 2017 році продемонструвало, що Сполучені Штати мають намір відігравати більшу роль у врегулюванні російської агресії, ніж за Обами. Його основною місією було ведення переговорів щодо врегулювання конфлікту між Києвом і Москвою. Зокрема, Курт Волкер наголошував на необхідності дотримання Мінських домовленостей і розгортання миротворчої місії на Донбасі. Попри те, що його ініціатив так і не було втілено на практиці, активна діяльність Волкера допомагала підтримувати українське питання поміж перших пунктів порядку денного як у Сполучених Штатах, так і у світі загалом. Зокрема, він наголошував на тому, що на Донбасі триває війна, а не заморожений конфлікт.

Те, що Курт Волкер підтримував Україну, не викликало сумніву. Дипломат активно пропагував надання Україні летальної зброї та військово-технічної допомоги й посилення санкцій проти Росії. Отже, справедливо припустити, що саме завдяки Волкеру офіційна позиція адміністрації Трампа щодо питання російської агресії проти України була незмінна. Тож його відставка з посади спеціального представника, вочевидь, означала зміни у форматі участі американської сторони в залагодженні російсько-українського конфлікту.

Одним із найсимволічніших актів підтримки з боку Сполучених Штатів стало рішення про надання Україні зброї, зокрема протитанкових ракетних комплексів «Javelin», перша партія яких прибула в травні 2018 року. Попри те що протитанкові ракети суттєво не змінили перебігу бойових дій, це рішення засвідчило солідарність США з Україною. Метою надання «джавелінів» було організувати стримувальний ефект на агресора. У січні 2019 року Президент України (2014–2019) Петро Порошенко заявив, що цього вдалося досягти: «Що сталося після того, як ми отримали “джаве-

лінії»? Усе дуже просто – росіяни, російські танкісти відмовлялися сідати в танки і виїжджати на лінію зіткнення. І, за статистикою, ми більше не маємо танкових обстрілів» [2]. У червні 2020 року Україна дістала другу поставку «джавелінів», якими планують забезпечити всі бригади українських військових в районі ООС. У контексті двосторонніх відносин така співпраця важлива тому, що в цій ситуації виграють і Україна, і Сполучені Штати, адже Київ озброєння закуповує, що означає прибуток для американських компаній.

Однією з основних форм підтримання територіальної цілісності й незалежності України з боку США стало запровадження санкцій проти Росії. Обрання стратегії застосування економічного й політико-дипломатичного тиску на державу-агресора можна пояснити тим, що Сполучені Штати уникають прямої конфронтації з Росією, побоюючись нової холодної війни. Саме тому у Вашингтоні вважають, що можливості Штатів у протидії російській агресії обмежено. Так само в Києві впевнені, що альтернативи політико-дипломатичному залагодженню конфлікту на Донбасі немає. Водночас в Україні неодноразово намагалися активніше залучити Сполучені Штати до переговорного процесу із цього питання. Тоді як Франція та Німеччина найчастіше посідають нейтральну позицію щодо сторін конфлікту або ж навіть підіграють Росії, переслідуючи свої економічні інтереси, США потенційно могли б стати вагомим захисником інтересів України в міжнародних форматах. Тому в Києві довго намагалися досягти залучення американської сторони до врегулювання конфлікту на Донбасі. Президент України Володимир Зеленський кілька разів виступав із публічними заявами, запрошуючи Вашингтон долучитися до Нормандського формату. Проте таку пропозицію не підтримали інші учасники переговорного процесу, зокрема Франція.

На відміну від деяких європейських держав, чия риторика здебільшого зосереджено на нестабільній безпековій ситуації на Донбасі, Сполучені Штати підтримують на порядку денному ще й питання незаконної окупації Криму. 25 липня 2018 року Державний департамент США оприлюднив текст Кримської декларації, яка заклала довгострокову перспективу невизнання незаконної окупації Кримського півострова: «Разом із союзниками, партнерами та міжнародною спільнотою Сполучені Штати відкидають спробу Росії анексувати Крим і зобов'язуються зберігати цю політику до відновлення територіальної цілісності України» [3].

У тексті Кримської декларації є посилання на інший важливий документ – декларацію Веллеса 1940 року, яка засуджувала й не визнавала радянської окупації трьох балтійських держав – Естонії, Латвії та Литви. Декларація Веллеса заклала непорушність принципів американської політики щодо невизнання незаконної окупації цих країн аж до відновлення

їхньої незалежності. Отже, ухваливши Кримську декларацію, Сполучені Штати не лише різко засудили агресію проти України, а й узяли на себе обов'язок дотримуватися політики невизнання російської окупації.

Проте чи достатньо такого підходу? Очевидно, що цього замало, адже «кримське питання» потребує постійної уваги з боку Сполучених Штатів: як через проблему мілітаризування півострова, так і задля захисту основоположних прав людини. Перспективним у цьому контексті може бути залучення Сполучених Штатів до участі в переговорній платформі «Крим – це Україна», яку розробляє українське МЗС.

Енергетична безпека. Адміністрація Дональда Трампа розглядає енергетичну безпеку як один із головних елементів спокою на Європейському континенті. Саме тому це питання було також важливим у діалозі між Україною та США. Загалом можна назвати два основні напрями співпраці в цій царині. Перший – протидія російському газовому проєкту «Північний потік-2», другий – взаємодія в контексті побудови системи енергетичної безпеки в Східній Європі. Співпраця за окресленими траєкторіями відповідає стратегічним інтересам як Сполучених Штатів, так і України.

Передусім США досі зацікавлені в протидії «Північному потоку-2» з двох причин. По-перше, у Вашингтоні розуміють, що збільшення залежності європейських економік од російського палива неминуче призведе до зростання політичної ваги Москви в Європі й послаблення американських позицій. Другий чинник є прагматичнішим і пов'язаний з економічними інтересами Сполучених Штатів. Як основний постачальник скрапленого природного газу в Європі, США забезпечують чималі надходження у свою економіку та відкривають нові робочі місця для американців. Для України ж протидія «Північному потоку-2» критично важлива в контексті збереження газотранспортної системи, а відтак і надходжень за транспортування газу. Ба більше, добудовування «Північного потоку-2» посилить вразливість України перед прямим вторгненням Росії на її територію.

Проте адміністрація Дональда Трампа не поспішала із запровадженням санкцій проти «Північного потоку-2». У Вашингтоні розуміли, що обмежувальні заходи щодо російського газогону призведуть до погіршення відносин між Штатами й державами Європейського Союзу, зокрема з Францією та Німеччиною. Попри те що публічна критика на адресу «Північного потоку-2» лунала протягом кількох років, реальні санкційні обмеження було запроваджено із суттєвим запізненням, коли будівництво вже закінчили на 95%. У грудні 2019 року сенатори США затвердили оборонний бюджет на 2020 рік, який передбачав запровадження санкцій проти компаній, причетних до спорудження газогону. Швейцарська компанія «Allseas» майже одразу повідомила про те, що зупиняє участь у будівництві «Північного потоку-2», що суттєво загальмувало його завершення.

Безумовно, таке рішення Сенату уможливила, зокрема, співпраця американської та української сторін. Американські санкції проти «Північного потоку-2» стали вагомим аргументом на користь України під час укладення нового договору про транзит газу з Росією. Підписаний на п'ять років документ хоч і не враховує всіх інтересів України, проте без санкцій США умови договору були б для нас і близько не такі вигідні. Це підтвердив Міністр закордонних справ України (2019–2020) Вадим Пристайко в інтерв'ю німецькому виданню «Bild»: «На початку переговорів Росія не мала бажання укласти угоду, вони хотіли максимум на рік і на дуже поганих для нас умовах. Крім того, вони казали, що, мовляв, ми не поспішаємо, можемо укласти цього року, можемо пізніше. Домовленість, на яку нам зрештою вдалося вийти, набагато краща. Не ідеальна, але санкції США допомогли нам досягти її, так» [4].

Також Сполучені Штати спрацювали як об'єднувальний чинник у контексті енергетичної співпраці між Україною та Польщею. Вашингтон розглядає Київ і Варшаву як основних гравців у посиленні регіональної енергетичної безпеки. У серпні 2019 року представники трьох держав підписали меморандум про взаємодію в царині енергетики. Зокрема, у документі йдеться про налагодження поставок американського скрапленого газу через Польщу до України. Для нашої держави це важливо не лише в практичній, а й у політичній площині. Тісніша економічна співпраця із США та збільшення контактів з американським бізнесом посилюють мотивацію Вашингтона захищати інтереси України на міжнародній арені, зокрема в контексті протидії «Північному потоку-2».

Водночас Сполучені Штати не поспішають інвестувати в те, щоб Україна видобувала власне паливо. Позиція США полягає в тому, що важливим є саме розширення використання українських газосховищ для зберігання газу. Так, після зустрічі з українською і польською стороною на Форумі з енергобезпеки в Литві у 2019 році Міністр енергетики США (2017–2019) Рік Перрі у своєму твітері написав: «Збільшення доступу до українських газосховищ дасть змогу збільшити комерційну діяльність, щоб керувати поставками та сезонними коливаннями на ринках газу в Європі» [5].

Загалом сфера енергетики є сприятливим плацдармом для розширення американсько-української взаємодії. Україні це цікаво тим, що вона може стати хабом для зберігання американського газу та його подальшого транспортування й продажу в європейських країнах.

Проблеми двосторонніх відносин Україна – США. У 2019 році Україна несподівано для себе опинилася в центрі політичних перипетій у Вашингтоні – поміж скандалу з імпічментом Дональда Трампа. Новообраний Президент Володимир Зеленський вибудовував плани із залучення Сполучених Штатів до врегулювання конфлікту на Донбасі, а Трамп серйозно

зацікавився Україною як джерелом компромату проти свого основного опонента на виборах – демократа Джо Байдена. Оприлюднені восени 2019-го стенограми розмов двох президентів показали, що відкриття розслідування проти Гантера Байдена, сина конкурента Трампа, було основним питанням, яке цікавило 45-го Президента США в контексті України. Саме його бажання підштовхнути Київ до компрометування Байдена не стало відкриттям. Проте Трамп намагався використовувати американську допомогу Україні як важіль тиску на офіційний Київ. Ішлося про затримання майже 400 млн дол. військової допомоги Україні, яку було заморожено в липні 2019 року. Протягом минулого року у двосторонніх відносинах Україна – США політика взяла гору над безпекою.

Однією з найбільших проблем виявилось упереджене ставлення Трампа до України. Зокрема, за свідченням уже зазначеного тут Курта Волкера, Трамп категорично відмовлявся зустрічатися з новообраним Президентом Володимиром Зеленським: «Трамп продемонстрував, що в нього є дуже глибоко вкорінене негативне сприйняття України, засноване на даних про українську корупцію в минулому... Ми говорили йому: це змінилося, цей хлопець – інший. Але президент мав дуже глибокий негатив. Ми все одно переконували, щоби він запросив Зеленського на зустріч» [6]. Це підтверджує, що у визначенні української політики США протягом усього президентства Трампа головну роль відігравав Конгрес.

Трамп часто користувався послугами свого особистого адвоката Рудольфа Джуліані для тиску на українське керівництво. Попри те що Джуліані не обіймає посади в американській владі, саме його Дональд Трамп неодноразово відряджав до України для тіншового розв'язання питань. За свідченнями посадовців США під час процедури імпічменту, особистий адвокат має найбільший вплив на формування позиції Трампа, підживлюючи його недовіру до України. У контексті відносин із Києвом інтереси приватних фізичних осіб впливали на зовнішню політику Сполучених Штатів.

Хоча скандал довкола імпічменту Президента США добіг кінця, його слід може ще довго впливати на двосторонні відносини між Києвом і Вашингтоном. Ситуації з тіншовими домовленостями могли зміцнити думку, що неофіційні переговори й сумнівні схеми є правилами ведення гри в Україні. Відтак проблема негативного сприйняття значно ускладнює перспективу розвитку масштабних ініціатив і проектів у межах двосторонніх відносин. У цьому контексті цікава думка експерта з міжнародної політики Українського інституту майбутнього Ілії Куси: «Після історії з Марі Йованович і тіншовими домовленостями навколо Джуліані та Байдена ні в кого навіть бажання не виникне добровільно розвивати цей напрям. Занадто дорого й ризиковано, навіть для президента США» [7].

Утім скандал довкола імпічменту 45-го господаря Овального кабінету не підірвав стратегічно важливих засад партнерства між Україною і США. Слід зауважити, що українська сторона гідно показала себе під час процесу імпічменту Трампа, посівши стриману позицію невтручання Києва у внутрішні справи Вашингтона. Тож нині відносини між Україною та Сполученими Штатами здебільшого розвиваються за інерцією попередніх років.

Не менш важливим стало також призначення в травні 2020-го нового Посла Сполучених Штатів в Україні – генерала-лейтенанта у відставці Кіта Дейтона. До цього американську дипломатичну місію близько року очолювали тимчасові повірені в справах, тож таке призначення стало вагомим кроком на шляху до стабілізування двосторонніх відносин. Показово, що Дональд Трамп обрав на цю посаду не дипломата, а саме військового. Це свідчить про те, що Трамп не довіряє питання України Державному департаменту. У цьому контексті погоджуємося з думкою директора Центру міжнародних досліджень Одеського національного університету імені І.І. Мечникова Володимира Дубовика: «І хоча на чолі дипломатичного відомства стоїть “лояліст” Майкл Помпео, безперечно, в Білому домі не довіряють Держдепу. До військових – як чинних, так і відставних – у США ставлення зазвичай шанобливе» [8].

Призначення військового на посаду Посла США в Україні свідчить про те, що Сполучені Штати й далі сприймають нашу державу як кластер безпеки в регіоні Центральної та Східної Європи. Нашу державу розглядають як буферну зону та простір для стримування глобальних опонентів, зокрема Росії. Такий статус не може бути задовільним для нормальної незалежної країни, яка має свої інтереси й амбіції та є повноцінним суб'єктом міжнародних відносин. Функціонал двосторонніх відносин Україна – США потребує оновлення й розширення.

Важливим у контексті американсько-української взаємодії досі є питання торговельно-економічної співпраці. За даними Державної служби статистики, за підсумками 2019 року загальний товарообіг між Україною та США становив 5,98 млрд дол., з них обсяг експортних поставок товарів з України – лише 978,9 млн дол., що на 11,9% менше, ніж у 2018 році. Безумовно, це незначні суми в загальному товарообігу Сполучених Штатів. Це негативно впливає на вагу України в зовнішньополітичних пріоритетах США. У цьому контексті дуже показовим є порівняльний аналіз турне Державного секретаря США Майка Помпео до України, Білорусі, Казахстану й Узбекистану взимку 2020 року, який зробив експерт Українського інституту майбутнього Ілія Куса. Він зазначає, що в Мінську, Нурсултані й Ташкенті порядок денний візиту Помпео був набагато цікавішим для американців, ніж в Україні: «Поки Президент України висловлює вдячність

США за обмежені й запізнілі санкції проти “Північного потоку-2” (який уже не має значення з огляду на договір про транзит, який ми підписали), Білорусь намагається залучити американців на свій енергетичний ринок для геополітичного “нафтового прориву” поставок із Казахстану й розвивання російського впливу» [9]. Тож подальший розвиток двосторонніх відносин потребує не лише активної ролі від Сполучених Штатів, а й ініціативності, амбіційності від України.

Висновки. Основною проблемою двосторонніх відносин Україна – США є те, що їх обмежено питаннями безпеки й оборони. З одного боку, Україні вдається зберігати підтримку США щодо територіальної цілісності та незалежності, а з іншого – наративи американсько-українських відносин повторювані й не еволюціонують. Надмірна орієнтованість української економіки на експорт сировини та недостатня інвестиційна привабливість не дають змоги вивести політичний діалог на новий рівень і посісти почесніше місце в зовнішній політиці Сполучених Штатів.

Попри процес імпічменту в Сполучених Штатах, стратегічне партнерство між Україною та США незмінне. США підтримує територіальну цілісність і суверенітет України незалежно від імені наступного Президента. Проте для України критично важливе розширення переліку сфер двосторонньої співпраці. Зокрема, уваги й конкретних дій потребує взаємодія в торговельно-економічній царині, адже обсяги товарообігу між двома державами мізерні для США, що відсуває Україну на периферію зовнішньополітичних інтересів Вашингтона.

1. U.S. Ukraine Charter on Strategic Partnership (2008). [online]. Available at: <https://ua.usembassy.gov/our-relationship/u-s-ukraine-charter-strategic-partnership/> [Accessed 25 June 2020] [in English]
2. Після появи «Джавелінів» бойовики на Донбасі більше не здійснюють танкових обстрілів по ЗСУ – Порошенко [Електронний ресурс] // Interfax Ukraine. 16 лютого 2019. Режим доступу: <https://ua.interfax.com.ua/news/general/559203.html>
3. U.S. Embassy in Ukraine (2018). Crimea Declaration [online]. Available at: <https://ua.usembassy.gov/tag/crimea-declaration/> [Accessed 26 June 2020] [in English]
4. «Україна вітає санкції проти газопроводу Путіна», – інтерв'ю Міністра закордонних справ України Вадима Пристайка найпопулярнішої газеті Німеччини «Bild» [Електронний ресурс] // Посольство України у Федеративній Республіці Німеччина. 7 січня 2020. Режим доступу:
5. Перрі радить Україні розвивати газосховища [Електронний ресурс] // Голос Америки. 7 жовтня 2019. Режим доступу: <https://ukrainian.voanews.com/a/perry-lytva/5113442.html>
6. Сидоренко С. Хто формує думку Трампа про Україну: закриті свідчення Курта Волкера у Конгресі США [Електронний ресурс] // Європейська правда. 6 листопада 2019. Режим доступу: <https://www.euointegration.com.ua/articles/2019/11/6/7102698/>
7. Негативне сприйняття України в США не дає можливості розвивати потужні політичні контакти та великі проекти [Електронний ресурс] // Український інститут майбутнього. 27 січня 2020. Режим доступу: <https://uifuture.org/publications/25277-vidnosynu-ukaine-usa/>
8. Дубовик В. Генерал-посол [Електронний ресурс] // Дзеркало тижня. 3 травня 2020. Режим доступу: https://zn.ua/ukr/international/general-posol-346531_.html
9. Куса І. Визит Майкла Помпео и пустота внешней политики Украины [Электронный ресурс] // Хвиля. 2 февраля 2020. Режим доступа: <https://hvylya.net/analytics/vizit-majkla-pompeo-i-pustota-vneshnej-politiki-ukrainy.html>

US POLICY TOWARDS UKRAINE UNDER DONALD TRUMP'S ADMINISTRATION: PROBLEMATIC ISSUES AND PROSPECTS

Abstract. The article describes and analyses the policy of the Trump administration towards Ukraine. Traditionally, the election of a new US President has some impact on the Washington's position on Ukrainian issues, and the end of the presidential tenure serves as a reason to take stock of the results. Donald Trump's presidency has not been marked by profound changes in the US foreign policy towards Ukraine, as it was inertially in line, for the most part, with the previous years. The American political establishment primarily views Ukraine through the prism of the security paradigm as a bulwark of deterring its global opponents, particularly Russia. Thus, the article deals with the challenges and prospects of the modern US policy towards Ukraine.

The priorities of the US foreign policy towards Ukraine traditionally consist of the issues enshrined in the 2008 U.S.-Ukraine Charter on Strategic Partnership. The article focuses on defence, security, and energy cooperation. In this regard, the United States remains the major guarantor of the territorial integrity and independence of Ukraine. In deterring the Russian aggression, the Trump administration generally follows the approach of the imposition of economic sanctions, launched during the presidency of Barack Obama. It is important to stress that the United States focuses not only on the problem of the armed conflict in Donbas but also on the attempted illegal annexation of Crimea by Russia. At the same time, the focus on security issues has its negative repercussions, as it leads to certain limitations in bilateral relations, as evidenced by the lack of large-scale joint projects and weak trade and economic cooperation that impacts Ukraine's position in the US foreign policy priorities. In the meantime, regardless of the name of the future US President, Washington's support for Ukraine will be maintained. The close involvement of the United States in the negotiation process for the settlement of the conflict in Donbas and de-occupation of Crimea would significantly influence the course of events, but it is difficult to predict whether this prospect will become a reality.

Keywords: US foreign policy towards Ukraine, Trump administration, strategic partnership, U.S.-Ukraine bilateral relations, process of impeachment.